

Arrest

nr. 272 847 van 17 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 27 juli 2021 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 3 augustus 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 augustus 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 30 september 2021.

1.3. Op 22 november 2021 besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de kennelijke ongegrondheid van het dossier. Deze beslissing werd op 24 november 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Tirana (Albanië) en bezit u de Albanese nationaliteit. Uw vader M.(...) D.(...) (OV (...)) was samen met nog twee andere familieleden van hem, Ar.(...) D.(...) en Ad.(...) Q.(...), eigenaar van een stuk grond van 8000 m² in Tirana. In 2013 was er een regeringswissel in Albanië waardoor uw vader geen eigenaarsattest van deze volledige grond meer kon bekomen. Uw vader kreeg wel het volle eigenaarschap van 3000 m² en de overige 5000m² werden door de 'commissie van vergoeding van teruggave van eigendommen' erkend maar uw vader kon hiervan geen eigendomsattest van verkrijgen. Uw vader kreeg vanaf dan problemen met mensen die werkten voor O. R., de broer van huidige premier van Albanië Edi Rama. Zij wensten dat hij afstand zou doen van zijn aanspraak op het stuk grond in Tirana. In 2015 werd u door drie onbekenden mannen aangevallen toen u van een voetbalmatch onderweg was naar huis. U werd met een baseballknuppel geslagen en men schopte u. Gezien u met niemand anders een conflict had vermoedde u dat deze aanval te maken had met het conflict dat uw familie had omtrent de gronden. Vanaf 2015 kreeg u interesse in gronden die eigendom zijn van uw familie langs moederszijde en die gelegen zijn in Konispol. Wanneer u zich inzake deze gronden ging inlichten bij het gemeentebestuur van Flor werd u door mensen benaderd die u vertelden dat u geen interesse in deze gronden moest hebben gezien deze voorbestemd waren voor de machtigste mensen. In februari 2020 reisden uw ouders, M.(...) en Af.(...) (OV (...)), uw broer D.(...) E.(...) (OV (...)) en zijn echtgenote D.(...) Er.(...) (OV (...)) vanuit Albanië naar België waar zij een verzoek om internationale bescherming indienden omwille van conflicten die zij rond het stuk grond in Tirana hadden. U was ondertussen werkzaam in een bedrijf van uw oom waarvoor u geregeld tussen Kosovo en Albanië heen en weer reisde. Omwille van de maatregelen die genomen werden in het kader van de Covid-pandemie bleef u vanaf 11 maart 2020 in Albanië. U kreeg van uw vader de mondelinge volmacht om u bij projectontwikkelaars en aannemers te informeren over welke bouwprojecten er op het stuk grond in Tirana zouden ontwikkeld kunnen worden. U sprak hieromtrent af met een aannemer die u kende. Deze liet op zijn beurt door zijn werknemers nazicht doen wat de mogelijke bouwprojecten zouden kunnen zijn. Doordat uw ouders en broer E.(...) Albanië reeds verlaten hadden, keerden de mensen met wie uw familie in Albanië omtrent de grond in Tirana problemen had zich tegen u. Rond 28 of 29 maart 2020 kwamen er twee mannen naar uw woning. Zij zeiden dat u afstand moest doen van uw aanspraak op de grond in Tirana en op een grond van 10000m² die in Konispol/Albanië gelegen was. Indien u niet op hun eisen zou ingaan zou men uw leven zuur maken. Nadat u hen beledigde gingen de mannen weg. Ergens in juni 2020 werd u in de nabijheid van uw woning op straat aangesproken door drie mannen waarbij één man u liet zien dat hij gewapend was. Ze deelden u wederom mee dat u afstand moest doen van uw aanspraken op het stuk grond in Tirana. Een paar dagen later was u opnieuw op straat aan het wandelen wanneer een voertuig heel langzaam langs u voorbijreed. U voelde dat u op die manier onder druk werd gezet. Tot en met september 2020 gebeurde het meermaals dat een voertuig u traag voorbijreed. Omdat u deze druk niet meer aankon, verhuisde u naar de woning van uw schoonvader te Saranda. Uw echtgenote, D.(...) A.(...) (OV (...)) en zoon D.(...) K.(...) (OV (...)) bleven in Tirana wonen. Rond 10 à 15 oktober 2020 werd uw echtgenote door twee mannen in een wagen aangesproken toen zij van haar werk naar huis wilde terugkeren. De mannen deelden haar mij dat zij vrienden van u waren en vroegen haar waar u zich bevond. Uw echtgenote werd tot 20 januari 2021 zo'n 5 à 6 keer op dergelijke manier benaderd, soms werd zij hierbij aangesproken, soms niet. Omdat uw echtgenote deze druk niet meer aankon, nam zij op 28 januari 2021 ontslag op haar werk en kwam zij bij u in de woning van haar vader te Saranda wonen. Uw zoon bleef in Tirana en werd van en naar school gebracht door uw schoonbroer. Op 20 mei 2021 werd u door de school gecontacteerd. Men vertelde u dat er een man zich op de school had aangeboden om uw zoon Klaus te komen ophalen. U contacteerde omtrent dit voorval bevriende mensen binnen de politie maar deed zelf nooit officieel aangifte van deze feiten. Uw schoonbroer stapte wel naar de politie in Tirana waarbij er een proces-verbaal werd opgesteld. De politie patrouilleerde hierop 3 à 4 dagen in de omgeving van de school.

Uw echtgenote vertrok op 14 juli 2021 samen met jullie zoon K. naar België. U kon echter niet samen met hen vetrekken omdat er op dat ogenblik problemen waren met uw paspoort. Op 27 juni 2021 nam u een vlucht vanuit Albanië naar België waar u en uw echtgenote op 3 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming indienden. Op 8 december 2020 werden de verzoeken van uw ouders en van uw broer E.(...) en diens echtgenote door het CGVS als kennelijk ongegrond beschouwd omdat er aan de door hen aangehaalde problemen geen geloof kon worden gehecht en zij het evenmin aannemelijk konden maken dat zij voor de door hen aangehaalde problemen over geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden in Albanië zouden beschikken. Het beroep dat zij allen tegen deze beslissing van het CGVS instelden, werd op 5 augustus 2021 verworpen door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. Tijdens uw persoonlijke onderhoud d.d. 30 september 2021 deelde u mee dat uw echtgenote, D.(...) A.(...) afstand had gedaan van haar verzoek om internationale bescherming en zij samen met jullie zoon op 5 oktober 2021 terug zou reizen naar Albanië om er haar zieke vader bij te staan.

Ter staving van uw relaas legde u volgende documenten neer. Uw paspoort uitgereikt op 19 juli 2021 en geldig tot 18 juli 2031, het paspoort van uw echtgenote uitgereikt op 28 januari 2020 en geldig tot 27 januari 2030, het paspoort van uw zoon K. uitgereikt op 6 augustus 2019 en geldig tot 5 augustus 2024, uw identiteitskaart en die van uw echtgenote, uw rijbewijs en uw huwelijksakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 15 december 2019 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die werden aangehaald door uw ouders, D.(...) M.(...) (OV (...)) en D.(...) Af.(...) (OV (...)), uw broer D.(...) E.(...) (OV (...)) en diens echtgenote D.(...) Er.(...) (OV (...)). In dit verband dient te worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in navolging van het CGVS, in het kader van hun verzoek om internationale bescherming oordeelde dat er geen geloof kon gehecht worden aan hun verklaringen en zij bovendien niet aannemelijk hadden gemaakt dat zij voor de door hen aangehaalde problemen over geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden in Albanië zouden beschikken. U bracht geen nieuwe elementen aan die een ander licht konden werpen op deze beoordeling. Integendeel, gezien de tegenstrijdigheden en merkwaardigheden in uw verklaringen ondermijnde u verder het vluchtrelaas van u en uw familie.

Zo verklaarde u bij de DVZ dat u Albanië verliet omdat O.R. gronden aan de kust in het zuiden van Albanië -die via uw moeder in uw bezit waren geraakt- wou bemachtigen. Omwille van dit conflict zou u bedreigd zijn geweest (CGVS-vragenlijst vraag 3.4 + 3.5). Tijdens uw onderhoud verklaarde u echter dat al uw problemen in Albanië enkel te maken hadden met een stuk grond van 8000 m² dat in Tirana gelegen was (CGVS, p10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat mannen u rond 28 of 29 maart 2020 aan uw woning onder druk kwamen zetten zowel inzake de grond in Tirana als diegene aan de kust in het zuiden van Albanië en dat alle problemen die u vanaf dan in Albanië gekend had te maken hadden met deze twee gronden (CGVS, p15). Dergelijke postfactum aanvullende verklaringen zijn echter geen afdoende uitleg voor een dergelijke tegenstrijdigheid gezien u tijdens uw persoonlijke onderhoud initieel uitdrukkelijk verklaarde dat uw problemen in Albanië enkel te maken hadden met het stuk grond in Tirana. Voorst verklaarde u dat u, nadat uw ouders en broer in februari 2020 Albanië verlaten hadden, problemen kreeg met mensen die in dienst van O.R. werkten en dat O.R. eveneens verantwoordelijk was voor de problemen die uw ouders en broer in Albanië hadden (GVS, p6-7 +p10). Uw ouders, broer E.(...) en diens echtgenote maakten echter nergens tijdens hun persoonlijke onderhouds gewag dat hun problemen in Albanië met O.R. te maken zouden hebben (CGVS D.(...) E.(...) d.d. 16/09/2020 & D.(...) Er.(...) d.d. 17/09/2020 + D.(...) M.(...) d.d. 14/09/2020 & D.(...) Af.(...) d.d. 15/09/2020). Gevraagd of u buiten O.R. nog namen kende van personen waarmee u, uw vader of broer in conflict lagen in Albanië kon u geen enkele andere naam noemen (CGVS, p14). Nochtans verklaarden uw vader en broer dat hun problemen te maken hadden met Al.(...) Da.(...) die in 2013 viceburgemeester van Tirana werd, met een zekere Q.(...) H.(...) die het eigenaarschap van de grond in Tirana claimde en dat uw broer problemen kende met een zekere Ar.(...) J.(...), Ed.(...) J.(...) en iemand die Erd.(...) heette (CGVS D.(...) M.(...), p7, p14 + p16 & CGVS D.(...) E.(...), p14 + p18). Dat u die beweert vervolgd te worden door dezelfde mensen als diegenen die uw familie vervolgden (CGVS, p6) geen enkele naam kan opnoemen van mensen waarmee uw vader of broer problemen zouden gekend hebben – en slechts de naam van O.R. noemt die niet door uw ouders of broer vernoemd werd-, maakt dat er aan uw relaas niet het minste geloof kan worden gehecht. Immers, moest u daadwerkelijk problemen gekend hebben in Albanië, mag er verondersteld

worden dat u zich op zijn minst bij uw ouders en broer zou ingelicht hebben met wie zij –en bij uitbreiding uzelf- precies in conflict lagen. Bovendien is het opmerkelijk dat uw echtgenote bij de DVZ verklaarde dat er mensen naar haar werk kwamen, deze haar naar de verblijfplaats van haar schoonfamilie vroegen en dat deze situatie twee weken duurde (DVZ-vragenlijst Albanië, vraag 3.5). U verklaarde echter dat uw echtgenote tussen 10 à 15 oktober 2020 en 20 januari 2021 een 5 à 6 keren door mensen benaderd werd die wensten te weten waar u zich bevond of haar onder druk kwamen zetten (CGVS, p11-12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid herhaalde u enkel dat uw echtgenote achtervolgd werd en er haar vragen werden gesteld, wat geen verklaring is voor dergelijke tegenstrijdigheid (CGVS, p16).

Zelfs moest er al geloof kunnen gehecht worden aan uw verklaringen dat u of uw gezin omwille van grondconflicten problemen zou gekend hebben in Albanië dient er opgemerkt te worden dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Immers, u verklaarde dat u of uw echtgenote in Albanië nooit een officiële klacht gingen indien bij de politie aangaande de problemen die jullie gekend zouden hebben terwijl u verklaarde –behalve een geldboete in 2007- nooit enige problemen ondervonden te hebben met de Albanese autoriteiten (CGVS, p5, 13). Dit mag temeer verbazen daar uit uw verklaringen blijkt dat u bevriend bent met enkele agenten. Het loutere feit dat u hen informeel gecontacteerd heeft en zij u gezegd hebben dat het moeilijk zou zijn om uw belagers op te sporen aangezien u geen namen heeft, kan uw nalaten officieel klacht in te dienen niet rechtvaardigen. (CGVS, p13) Indien de autoriteiten niet (officieel) op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Daarenboven kan er steeds klacht ingediend worden tegen onbekenden. Bovendien is het net de bedoeling van een klacht dat een onderzoek wordt ingesteld onder andere naar de identiteit van uw belagers. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat de politie in Albanië wel degelijk optreedt. Immers, u verklaarde dat uw schoonbroer bij de politie in Tirana klacht ging indienen omdat er zich onbekende personen aan de school van uw zoon hadden aangeboden om er uw zoon te komen ophalen. De politie zou hieromtrent een proces verbaal hebben opgemaakt en patrouilleerden eveneens 3 à 4 dagen lang in de omgeving van uw zoon zijn school (CGVS, p12-14).

Daarenboven blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “one-stop-shops”(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke “legal aid clinics” opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië

de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefacten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was. Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Aan de identiteit van u, uw echtgenote en uw zoon wordt er niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), alsook meent hij dat er een manifeste appreciatiefout voorligt.

In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt geen bijkomende stavingstukken aan zijn verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Het beroep betreft de beslissing waarbij het verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*.

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

Albanië werd bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, vastgesteld als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De bewijslast rust in dit geval op de verzoeker.

2.3.4. In de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond verklaard omdat

(i) verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die werden aangehaald door zijn ouders, zijn broer en diens echtgenote en in dit verband door de Raad, in navolging van het CGVS, werd geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan hun verklaringen en zij bovendien niet aannemelijk hadden gemaakt dat zij voor de door hen aangehaalde problemen over geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden in Albanië zouden beschikken;

(ii) verzoeker geen nieuwe elementen aanbracht die een ander licht konden werpen op deze beoordeling in hoofde van zijn ouders, broer en diens partner en, gezien de tegenstrijdigheden en merkwaardigheden in zijn verklaringen, hij het vluchtrelaas van hemzelf en zijn familie zelfs verder ondermijnde nu: (a) verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij Albanië verliet omdat O.R. gronden aan de kust in het zuiden van Albanië wou bemachtigen, terwijl hij op het CGVS verklaarde dat zijn problemen in Albanië enkel te maken hadden met een stuk grond in Tirana en zijn *post-factum* aanvullende verklaringen na confrontatie met deze tegenstrijdigheid niet kunnen overtuigen, (b) verzoeker verklaarde dat O.R. eveneens verantwoordelijk was voor de problemen die zijn familie in Albanië hadden, terwijl zijn ouders, broer en diens echtgenote nergens tijdens hun persoonlijke onderhouden gewag maakten dat

hun problemen in Albanië met deze persoon te maken zouden hebben; verzoeker geen enkele andere naam kon noemen terwijl zijn vader en broer verschillende namen gaven met wie zij problemen zouden hebben gekend, terwijl van verzoeker – die beweert vervolgd te worden door dezelfde mensen die zijn familie vervolgden – verwacht kan worden dat hij zich minstens bij zijn ouders en broer zou hebben ingelicht met wie zij – en bij uitbreiding hijzelf – precies in conflict lagen, (c) het opmerkelijk is dat verzoekers echtgenote bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat er mensen naar haar werk kwamen die haar naar de verblijfplaats van haar schoonfamilie vroegen en dat deze situatie twee weken duurde, terwijl verzoeker nochtans verklaarde dat zijn echtgenote tussen 10 en 15 oktober 2020 en 20 januari 2021 een 5 à 6 keren werd benaderd door mensen die wensten te weten waar verzoeker zich bevond;

(iii) zelfs zo er al geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij of zijn gezin omwille van grondconflicten problemen zouden hebben gekend in Albanië, dient te worden opgemerkt dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen verzoeker *in casu* niet heeft gedaan nu hij of zijn echtgenote nooit een officiële klacht indienden bij de politie, terwijl verzoeker bevriend blijkt met enkele agenten en uit zijn verklaringen blijkt dat de politie in Albanië wel degelijk optreedt; bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politieke en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, blijkt dat er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen en kan er uit deze informatie worden afgeleid dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet;

(v) de documenten die verzoeker voorlegt kunnen de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming niet ombuigen nu aan de identiteit van verzoeker, zijn echtgenote en zijn zoon niet wordt getwijfeld.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker, gelet op hetgeen volgt, *in casu* geen elementen bijbrengt waaruit blijkt dat er substantiële redenen voorhanden zijn waaruit blijkt dat zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de kennelijke ongegrondheid van zijn verzoek, te verklaren of te weerleggen. Het komt verzoeker toe deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijft.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat zijn verzoek is gebaseerd op het feit dat hij vreest om in Albanië opnieuw het slachtoffer te zullen worden van doodsb bedreigingen, dat hij vreest te worden vermoord door criminelen die banden hebben met machtige politici en projectontwikkelaars en hij volhardt in zijn verklaringen aangaande het aanslepend grondconflict, dat hij meent dat hij wel degelijk nieuwe en overtuigende verklaringen heeft afgelegd dewelke een nieuw licht konden werpen op het dossier van zijn ouders, dat hij aanvoert dat de autoriteiten hem niet voldoende bescherming zullen kunnen of willen geven hiertegen en hij chronologisch het verhaal van zijn familie en zichzelf overloopt zoals hij dat heeft uiteengezet tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, volhardt hij in zijn vluchtrelaas, herhaalt hij eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, poneert hij een vrees voor vervolging, uit hij blote beweringen en spreekt hij de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Zo verzoeker in het verzoekschrift erop wijst dat hij vreest te worden vermoord door criminelen die banden hebben met machtige politici en projectontwikkelaars omdat verzoeker had geweigerd om in te gaan op hun eisen om de eigendomsrechten van percelen grond in Tirana én aan de kust af te staan, merkt de Raad op dat hij één versie van de tegenstrijdige verklaringen aangaande de gronden die betrokken zouden zijn geweest bij zijn problemen in Albanië herhaalt (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 15). De Raad benadrukt in dit verband dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen en het bijgevolg impliciet ontkennen van andere afgelegde verklaringen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10 en administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 3.5.) onvoldoende is om deze tegenstrijdigheden te herstellen. Dat verzoeker aldus inconsistente verklaringen aflegt over de gronden die het voorwerp zouden hebben uitgemaakt van de problemen in Albanië die tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst zouden hebben genoopt, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Aangaande de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties merkt verzoeker op dat deze niet kunnen worden gezien als dermate belangrijke onderdelen en bijgevolg op zich niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal in deze ook onterecht geen rekening heeft gehouden met het grote tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in Albanië enerzijds en zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS anderzijds. De Raad wijst erop dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden (m.n. welke gronden betrokken waren bij het conflict dat aanleiding gaf tot verzoekers vertrek uit Albanië, met wie verzoeker en zijn familie precies een grondconflict hebben, hoe vaak verzoekers echtgenote werd aangesproken en naar wie er op dat ogenblik werd gevraagd) geen betrekking hebben op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Het tijdsverloop sinds de beweerdde feiten vormt op zich evenmin een afdoende verklaring voor verzoekers tegenstrijdige verklaringen. De hiervoor aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, immers redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift.

Waar verzoeker er ter verklaring van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen nog op wijst dat hij traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt naar aanleiding van de gebeurtenissen in Albanië, dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bovendien kampte met stress omdat zijn echtgenote, ondanks de veiligheidsrisico's, ervoor had gekozen om terug te keren naar Albanië om haar zieke vader bij te staan en deze gemoedstoestand mee aan de basis ligt van incoherenties en misverstanden die aan het licht zijn gekomen tijdens het persoonlijk onderhoud, slaagt hij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten en/of was hij bezorgd over zijn echtgenote. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen of stress hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Het enkele gegeven dat verzoekers advocaat aan het einde van het

persoonlijk onderhoud aangaf dat verzoeker in een “*stressperiode*” leeft (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 16), kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker psychologische problemen zou kennen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

Waar verzoeker erop wijst hij wel degelijk ruim aannemelijke en consistente verklaringen heeft afgelegd en deze elementen ten onrechte worden doodgezwegen in de bestreden beslissing, dient er vooreerst op gewezen dat de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS dan wel in hoofde van de Raad geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen. Verder benadrukt de Raad dat het loutere feit dat verzoeker een aantal elementen correct kon weergeven op zich geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende datgene waaruit het tegenstrijdige en niet-aannemelijke karakter van verzoekers verklaringen blijkt. Het louter herhalen van een aantal verklaringen is op zich geen dienstig verweer tegen deze vaststellingen.

Verzoeker vervolgt in het verzoekschrift nog dat het CGVS foutief besluit dat hij bij toekomstige problemen beroep zou moeten kunnen doen op de Albanese autoriteiten. Hij merkt in dit verband op dat de lokale autoriteiten in de praktijk nooit een daadwerkelijke bescherming kunnen garanderen, dat zij weinig of geen vat hebben op individuen die een vaste wil hebben om een aanslag te plegen of wraakmaatregelen te nemen. Hij wijst er tevens op dat zijn belagers connecties hebben met machtige politici en *de facto* niet vervolgd zullen worden. Verzoeker besluit dat hij geen vertrouwen kan stellen in het politieke en gerechtelijke apparaat voor bescherming en bij een terugkeer dan ook opnieuw het slachtoffer zal worden van geweld en bedreigingen waartegen de autoriteiten hem niet voldoende zullen kunnen of willen beschermen.

De Raad wijst er in dit verband vooreerst op dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden grondconflict, alsook dat in 's Raads arrest nr. 259 129 van 5 augustus 2021 is komen vast te staan dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekers familie in dit verband liet gelden. Zelfs zo er geloof zou worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij of zijn gezin omwille van grondconflicten problemen zouden hebben gekend in Albanië, dient te worden benadrukt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker geenszins concreet aannemelijk maakt in Albanië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Noch met de algemene verwijzing naar de aanwezigheid van corruptie in zijn land van herkomst, noch door te poneren dat het CGVS de dreiging heeft onderschat, werpt verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift een ander licht op het vastgestelde. De Raad onderlijnt in dit verband nog dat bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog betoogt dat het CGVS geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de politieke en economische belangen die het aanslepend grondconflict voor verzoeker in zich meedraagt, dewelke volgens hem nochtans een redelijke verklaring vormen voor waarom de klacht van verzoekers familie in het verleden niet ernstig werd behandeld, komt hij opnieuw niet verder dan het uiten van blote en algemene beweringen die hij op geen enkele wijze concretiseert en die niet vermogen afbreuk te doen aan voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoeker niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden

gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn zoals verzoeker nochtans lijkt voor te houden in het verzoekschrift.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Albanië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Albanees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.11. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende de kennelijke ongegrondheid van het verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET